

Tíz évvel ezelőtt tért meg az örök hazába **Vadas Éva** néni, aki a Bokor Közösség jelentős személyisége volt (róla szóló megemlékezéseinket 2004. áprilisi és decemberi számunkban közöltük). Alábbi kis írása a Karácsonyi Ajándék 1984/1. kötetében jelent meg.

Egy el nem mondott elmélkedés

*Megkötöm magamat Isten kötelével,
Megtöltöm szívemet Ország igéjével;
Szabadságom, Uram, néked visszaadom,
Csak a szeretetre formáld át tudatom!*

Ide kívánczik Babits Mihály Az elbocsátott vad c. verse, mert a Bokor-himnusz első versszaka és a Babits-vers két ellentétes oldalról, de ugyanazt a tényt szemlélteti: megkötöm magamat én – és megköt engem az Isten.

Talán helyesebb, ha megfordítjuk: először Isten köt meg engem, hogy a viharban szélcibált bogáncsként ne nyughassam, amíg magamat is meg nem kötöm. És ez a megkötés – csodálatos paradoxonként – a teljes szabadságot jelenti, éppen akkor, amikor azt visszaadom Neked, Uram! Megjelölsz minket, hogy ránk ismerj, és elengedsz, hogy szabadon Rád találjunk. Így valósulhat meg a cél: „Magadnak teremtettél minket, Urunk, és nyugtalan a mi szívünk, amíg Benned meg nem nyugszik” (Szent Ágoston).

Hogyan élem meg Isten kötelékét? Úgy, hogy nap mint nap tudatosan odahelyezem magamat, vagy olykor „elbocsátott vadként”?

Mit jelent számomra a hétköznapi Isten köteléke? A húsvéti hitet, hogy megyek Fia nyomában a Hegyi beszéd útján, és vállalom a következményeket az ilyen vagy olyan golgotákon? El tudom-e mondani a „következmények” súlya alatt azt, amit Paul Claudel Selyemcipő c. darabjában a süllyedő hajó árbocához odakötözött jezsuita atya:

„Uram, köszönöm, hogy így megkötöttél. Megtörtént néha, hogy nehezemre estek parancsaid, és akaratom végzése ellenében megdöbbent és vonakodó maradt. De ma nem is tudnék szorosabban simulni Hozzád, és hiába nézem tagjaimat, egyetlen egy sincs, amely egy parányit is el tudna távolodni Tőled...”

Ki tudom-e mondani ezt – ha talán reszkető szívvel és könnyes szemmel is? Ezt jelenti-e számomra a Te köteléked, vagy valami más? Megkötsz engem, hogy én is megköthessem magam, és megkötöm magam, hogy Te is megköthess engem – hogy megvalósuljon, amire teremtettél: egymásban levésünk által a szeretet továbbáramlása, az Isten országa az immanenciában, hogy egykor a transzcendenciába nőhessen bele?

Tovább kérdezek: Mit jelent számomra a szeretet? Tetek nélküli, üres, elcsépezt szövegelést, mások bírálatával – vagy a Háromságos Isten belénk áramlását? Engedem-e, hogy belém áramoljon? És tőlem hogyan áramlik tovább a családomba, a közösségembe, a munkahelyemre és mindenhová, ahol megfordulok? Mert csak így épülhet Isten országa! De vajon fontos-e nekem, hogy épüljön ez az Ország, vagy csak a szavaimmal mondom, és rám is érvényes a kritikád, Jézusom: „Ez a nép szájával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem”? És az én szívem? Ha ott dobog Nálad, akkor vágyakozva hallgatom a szavadat, egyre jobban akarom ismerni Igédet, hogy tisztán adhassam tovább embertársaimnak... „Megtöltöm szívemet Ország igéjével...” Mit tettem ennek érdekében?

Amikor most a Szentlelket várom, a csendben választ kell adnom a feltett kérdésekre. Őszinte, komoly és igaz választ – magamnak, a Te színed előtt, Istenem!